

Sygn. akt V KK 249/19

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **A.K.**
skazanego z art. 244 k.k.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej
w dniu 27 czerwca 2019 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 25 września 2018 r., sygn. akt XVII Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 19 grudnia 2017 r., sygn. akt II K [...],
na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

postanowił:

**oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 19 grudnia 2017 r., sygn. akt II K [...] A.K. został uznany za winnego popełnienia czynu polegającego na kierowaniu w dniu 19 stycznia 2016 r. na ulicy W. w W., województwa [...], na drodze publicznej w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym w postaci samochodu marki M. o nr rej. [...], pomimo orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 14 listopada 2014 r. w sprawie o sygn. XVI K [...] i obowiązującego zakazu kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi na okres 8 lat, tj.

wyczerpującego dyspozycję przestępstwa określonego w art. 244 k.k. i za to został skazany na karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego radca prawny M.T. zarzucając obrazę przepisów prawa procesowego art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., która generalnie rzecz ujmując, miała polegać na zastosowaniu przez Sąd dowolnej oceny dowodów, zeznań świadka A.M., wyjaśnień oskarżonego w zakresie kontaktów z obrońcą reprezentującym go w postępowaniu karnym zakończonym wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 14 listopada 2014 r. w kontekście stanu świadomości oskarżonego co do prawomocności tego wyroku i obowiązywania zakazu kierowania pojazdami mechanicznymi i doprowadzić do niesłusznej konstatacji o istnieniu tej świadomości u oskarżonego. We wnioskach skarżący końcowych wniósł o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Drugą apelację wniósł adwokat D.M. Zarzucił w niej naruszenie prawa materialnego - art. 244 k.k. przez uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu, podczas gdy swobodna ocena dowodów musiałaby doprowadzić do wniosku przeciwnego. Nadto zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 74 § 1 k.p.k. przez uznanie, że oskarżony nie ustosunkował się do części zeznań świadka A.M. oraz odmówił odpowiedzi na pytania sądu, art. 7 k.p.k. przez sprzeczną z tym przepisem ocenę dowodów przejawiającą się w bezkrytycznym uznaniu wiarygodności zeznań świadka A.M., a odmówieniu wiarygodności relacji oskarżonego, art. 410 k.p.k. przez pominięcie dowodu z zeznań świadka A.M. w zakresie w jakim oskarżony po zatrzymaniu stwierdził, że nie wie o orzecznym zakazie oraz, iż podczas kontroli uznawał, że wyrok jest nieprawomocny oraz w zakresie w jakim zeznał świadek o poinformowaniu oskarżonego na początku stycznia 2016 r. o orzecznym zakazie, w sytuacji gdy w notatniku służbowym świadka nie ma zapisu o pouczeniu, braku pamięci świadka co do tego jak oskarżony zareagował na pouczenie oraz tezy świadka, że wiedzę na temat zakazu powziął od swoich kolegów oraz pominięcie dowodu z zeznań W.K., który konsekwentnie twierdził, że oskarżony w czasie zatrzymania twierdził, iż

wyrok jest nieprawomocny, które to naruszenia doprowadziły do błędnych ustaleń faktycznych.

Skarżący zarzucił również błędy w ustaleniach faktycznych mające wpływ na treść wyroku przez przyjęcie, że oskarżony w dniu 19 stycznia 2016 r. kierował samochodem na drodze publicznej pomimo orzeczonego zakazu, podczas gdy swobodna ocena dowodów musiałaby doprowadzić do wniosku przeciwnego, świadek A.M. przedstawił rzeczywisty przebieg zdarzenia, podczas gdy z zebranych dowodów wynika przeciwny wniosek co do świadomości oskarżonego w zakresie prawomocności wyroku, w którym orzeczono zakaz kierowania pojazdami mechanicznymi, które to błędy doprowadziły do niezasadnego uznania, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. W konkluzji obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 25 września 2018 r., sygn. akt XVII Ka [...] zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

Od tego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego adwokat P.K. podnosząc naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. przez nienależyte ustosunkowanie się przez Sąd odwoławczy do zarzutu apelacji naruszenia art. 7 k.p.k. i zaakceptowanie przez ten Sąd, wykraczającej poza zasady logiki i doświadczenia życiowego oceny wyjaśnień skazanego oraz zeznań świadka A.M., co spowodowało stwierdzenie przez Sąd obu instancji, że skazany w dacie zdarzenia świadomość prawomocności i wykonalności orzeczonego wobec niego zakazu prowadzenia pojazdów.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co upoważniało Sąd Najwyższy do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że zgodnie z art. 519 *in principio* k.p.k. kasacja może zostać wniesiona od prawomocnego wyroku sądu

odwoławczego kończącego postępowanie. Jak wielokrotnie wskazywano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zarzuty nadzwyczajnego środka zaskarżenia sformułowane w kasacji pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji podlegają rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego. Funkcją kontroli kasacyjnej nie jest ponowne, tzn. dublujące kontrolę apelacyjną rozpoznawanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji.

Analiza zarzutów kasacji, sugerujących nierozpoznanie, czy też nienależyte rozpoznanie zarzutów sformułowanych uprzednio w zwykłym środku zaskarżenia następuje więc – z wyjątkiem przewidzianym w art. 536 k.p.k. – w perspektywie zarzutów apelacji, do których sąd odwoławczy powinien odnieść się rzetelnie i wyczerpująco, bez pominięcia żadnego z nich (art. 433 § 1 i 2 k.p.k.), a następnie dać wyraz swemu rozstrzygnięciu w pisemnych motywach orzeczenia (art. 457 § 3 k.p.k.), z których musi jasno wynikać, dlaczego argumentacja apelującego została podzielona lub zakwestionowana.

Zarówno sposób zredagowania samego zarzutu kasacyjnego, jak i treść wywodów kasacji bezspornie wskazuje, że pomimo formalnego powołania w zarzucie kasacji jako rzekomo naruszonego art. 433 § 2 k.p.k. intencją skarżącego jest próba doprowadzenia do kolejnej kontroli wyroku Sądu I instancji. Tymczasem treść uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego wskazuje, że odniesiono się w nim do wszystkich okoliczności sprawy objętych zarzutami apelacji, wykazano w sposób poprawny procesowo i rzetelny dlaczego zarzuty te zostały oddalone i trafne było, w świetle dowodów osobowych i rzeczowych istniejących w sprawie, ocenionych przez Sąd pierwszej instancji w zgodzie z dyspozycją art. 7 k.p.k., ustalenie tego Sądu o istnieniu u oskarżonego, w chwili popełnienia przypisanego mu czynu, świadomości obowiązującego go zakazu kierowania pojazdami mechanicznymi. Taki sposób procedowania Sąd odwoławczego nie dawał żadnych podstaw do przyjęcia, jakoby nie dokonano „pełnej kontroli instancyjnej wyroku Sądu I instancji”, pomijającej albo nieodnoszącej się w sposób kompletny do któregokolwiek z zarzutów apelacji.

Uwzględniając powyższe Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego wobec braku podstaw do zwolnienia z obowiązku ich poniesienia.